

MA'MOUL

Històries per a viure, contes per escoltar....

MA'MOUL¹

Al Sud del riu que rega la Comarca de l'Horta, eixint de la "Ciutat de les Flors" pel camí que travessa "El Bosc" (Xirivella), a la dreta, on tothom diu: "Xe, calla! per a dones boniques, Aldaia"; abans d'arribar a Torrent, "Bon poble, però mala gent", trobem el llogaret més petit.

El que té el privilegi dels "rolls"², per on brolla l'aigua com un sortidor natural, que dona vida als camps. On es trisca³ el secà i l'horta. "On cada home és un amic".

Allí convivia dos comunitats veïnes, els musulmans i els cristians, tots dos estaven sempre en contínua brega i disputa.

Era la creu l'espasa de l'amo i senyor, front la Mitja Lluna, la llum del criat que viu en i per la terra.

Els nadius de pell fosca eren els encarregats de bastir⁴ amb esperit creador. De gaudir de les feines fetes a mà, tenint cura de les terres de conreu.

Treballaven per l'amo que solia ser sempre un castellà.

Els senyors es dedicaven exclusivament a la diversió, vivien la casera, celebraven banquetes i feien festes, mentre els vassalls (jueus o musulmans) feinejaven i s'afanyaven com formigues per acabar el castell, que feia vint-i-set anys des que es va començar a construir.

Mohamed Corruich "el Polit"; fill de l'alfaquí⁵ Rasim i Samira, net de "l'Alguacil", besnét de l'oncle Picami el "Mil-homens de Torrent"; era un jove de tan sols tretze anys que obrava fent rajoles per a la casa Palau de la Villa, per a ajudar a la seva família.

---

¹ Petites pastes que es fan amb farina de sèmola, dàtils i pistatxos, premsant-ho amb un motlle de fusta per donar la forma del dolç.

² Raig de líquid [boquera]. Obertura de la sèquia gran, de Benàger "Mare", per on es dona eixida i dret de l'aigua per al rec.

³ V., intr. Trescar, moure's treballant Sin. Treballar: triscar, tascar, sirgar, esforçar-se, feinejar, tragar, fer, trastejar...

⁴ v. Tr. Construir edificar.

⁵ Doctor de la llei entre els mahometans.

Una vesprada freda d'hivern, mentre recollia argila per a pastar fang, va albirar una preciosa dama, xicoteta i graciosa, vestida amb un brial⁶ blau claret com el cel i una cinta al voltant de la cintura, daurada i brillant com el sol, que feia joc amb el rull cabell i els blaus ulls, es pareixia molt a una nineta de **porcellana**, tan blanca com el pa bla i tou abans d'entrar al forn, que venia de portar aigua fresca de l'aljub del poble veí, amb un cànter al cap passejant pel Camí de les Moreres vora la Sèquia Mare.

Quan va passar per davant seu, ella el va saludar, Mohamed es va estranyar moltíssim perquè els cristians sempre li ignoraven. Varen parlar sobre el camp, les plantes i els animals, conversant es varen fer amics.

Tots els dies Ursula, la filla de l'amo, el visitava per alegrar-li la vesprada. El seu pare es va enutjar molt quan es va adonar de que la seua "Perla del Turia" jugava amb marrecs musulmans, com a càstig, li va prohibir tornar a veure'l.

Des d'aquell dia cap infant podia traspasar el Portal de la Moreria, les dos comunitats estaven separades per l'estreta porta, que amb diminuts carrerons conduïen a la Plaça dels Perolers, on la nena sovint visitava els ceramistes per a que li donaren cassoles, jarretes i altres escudelles per a la seva cuineta.

Els dos joves varen estar molt de temps sense saber res l'un de l'altre.

Una nit el senyor de la Casa Castell li va comunicar molt content a la seua filla que els musulmans que no es convertiren al cristianisme, acompliren els ritus, celebraren festivitats i les tradicions de la creu, anaven a ser expulsats.

Ella es va posar a plorar com una descosida, es va escapar i corrent va anar a la casa taller del seu amic, li ho va contar tot, i li va demanar amoïnada que es convertira al cristianisme, que es fera "morisc", aquell li va contestar:

- *Per res del món! Si ens tenim que anar, se'n anirem, però voluntàriament a un lloc en el qual no ens menyspreuen més, demà agafarem les nostres coses i marxarem.*
- *Però ara anem a continuar festejant l'Eid al-fitr i celebrant el nostre acomiadament. Queda't amb nosaltres !*

---

⁶ Faldó de tela que porten les dones sobre les faldes.

Ursula va acceptar la invitació, ja que serien els últims moments que passaria amb ells. Li varen explicar que les festivitats islàmiques no tenien dades fixes, ja que cada any els mesos islàmics comencen onze dies abans que l'anterior.

L'Eid al-fitr significava "interrupció del dejuni", que per casualitat aquell any va coincidir en el nostre Nadal. Li contaren que al mes del Ramadán els creients s'abstenien de menjar i beure entre l'aparició del sol fins el seu ocàs, sols menjaven uns dàtils i un got d'aigua.

En la interrupció del dejuni, prenen tot el que volien, els dolços més venerats eren els Ma'moul (boles de farina de sèmola, dàtils i pistatxos premsats) i els Labaneh (iogurt sec).

Els dos s'estimaven perquè se respectaven i volien comprendre's i conèixer-se. Sabien que la vida era molt curta, calia viure-la amb intensitat i plenitud, podrien coincidir o no, pensaven que el viatge continuaria en un altre mon, al jardí o al foc, calia preparar-se per a la mort.

Després d'acomiar-se varies vegades, va tornar al castell i va ajudar a preparar el sopar de Nadal.

Ursula va pensar la resta de la seua vida el que digué el poeta:

"...El Misericordioso nunca ha creado a otro como Mohamed

Y según lo que sé Él nunca creará a alguien como él:

Él es como el sol y el medio día,

Y la luna y el punto medio de mes;

Es la esmeralda entre las joyas,

Su estación es una que nunca ha sido otorgada a otros mensajeros;

Su rango es uno que nunca ha sido dado a otros hombres..."

Marta Portalés Oliva